

El Diacrític | | Actualitzat el 14/09/2020 a les 06:00

?L'escola no és cap pàrquing. Tornem a les aules!

«Coincidim que cal obrir les escoles al setembre, avui, però sabem que no seran segures i ho assumim. I el culpable que no ho siguin té nom i cognoms: Departament d'Educació i el conseller que hi ha al seu capdavant, Josep Bargalló» | «Cal tornar a les aules amb condicions, amb recursos, amb coordinació, indicacions i fermesa. Que això no va d'aparcaments: això va d'aprenentatges i d'omplir la vida de vida»

Un grup d'infants en un casal d'estiu de Barcelona | Clara Soler

No parlarem de res que no sabem. Però amb el que sabem estem més que preocupats pel començament del nou curs escolar avui 14 de setembre de 2020. Teníem clar que les coses serien complicades a l'educació d'aquest país un cop els que governen la farina van decidir tancar les escoles al març d'aquest mateix any i reobrir-les -i fracassar en l'intent- al juny.

Al març, la COVID-19 s'estenia sense control, poc se'n sabia i els que manaven van decidir fer un confinament de la població que incloïa, és clar, els espais on més transmissió podia haver-hi. L'escola hi estava inclosa i en marxar cap a casa les i els docents sabíem que seríem abandonats a la nostra sort i que si mai parlaven de nosaltres seria per acusar-nos, com a mínim, d'haver matat Kennedy. Així va ser. Vàrem passar a fer classe des del primer dia amb les eines digitals de què disposàvem, amb les que teníem i amb les que vam aconseguir, sense consignes clares (encara que fossin desencertades) per part de l'administració, dedicant moltes més hores de les del nostre horari laboral a fer classes en totes les plataformes digitals possibles, amb companyes i companys amb malalties laborals desenvolupades per aquestes feines exagerades però no

agafant la baixa perquè l'alumnat amb menys recursos no quedés desatès.

No importava. Quan va caldre acusar algú de no haver fet res durant el confinament, la colla dels de sempre va apuntar amb el dit els i les mestres i va dir que no havíem estat a l'alçada. La cosa pitjor és que alguns que no eren dels de sempre es van afegir a les crítiques i ho van fer de la manera més fastigosa que hi ha: reforçant les mentides que els amos estenen sovint per desacreditar a qui volen precaritzar peti qui peti. L'atac va ser tan dur que cap docent ni cap ciutadà o ciutadana va trobar a faltar mestres i professionals de l'educació en l'homenatge públic retransmès per la televisió que la Generalitat va organitzar per reconèixer tots els que havien estat fent feina durant la pandèmia. Hi van sortir sanitaris i sanitàries, policies, transportistes, botiguers i botiguers... però no es van ni anomenar els i les docents. Per què calia anomenar-los si no havien estat a l'alçada? Realment patètic.

L'assaig de tornada a escola al mes de juny va ser un fracàs absolut, amb una mínima presència d'infants perquè la majoria absoluta de famílies va veure com la preparació de les aules per rebre els seus fills i filles queia sobre l'esquena dels docents i des del Departament feien ben poc fins al punt d'eludir responsabilitats en la signatura del decret de reobertura.

Els casals d'estiu van servir com a mostra de propaganda que calia obrir les aules al setembre i que era segur fer-ho. Es van comparar espais a l'aire lliure, amb grups de deu alumnes que hi anaven perquè en tenien ganes, amb els espais que tenim als nostres centres, alguns adequats i altres sense cap mena de condicions de ventilació; amb un nombre important d'aules (segons dades del conseller un 30% tot i que en poden ser moltes més) amb grups d'alumnat exageradament grans; i amb un alumnat, sobretot a l'ESO, que supera totes les ràtios recomanables i en molts casos no té cap interès pel que pot aprendre o fer a l'escola.

Parlaven de milers de docents que vindrien -el mateixos 8.000 docents nous que van retallar el 2010-, parlaven de milers de llocs que s'habilitarien, parlaven de mesures de seguretat com les distàncies i tot ha estat mentides o mitges mentides. No es diu enlloc, però les infermeres de referència que hi havia d'haver als CAP per cada centre educatiu, de moment no existeixen o no s'han designat.

Educació és font de vida, per això és clar que cal obrir les escoles avui 14 de setembre, però no així. Obrir-les així respon a la desídia que el Departament arrossega des de temps immemorials, mentre inventa projectes que ho han de salvar tot (l'1x1, l'Escola Nova XXI...) que suposen, sempre, beneficis per a mans privades amb diners públics.

Coincidim que cal obrir les escoles al setembre, avui, ja ho hem dit, però sabem que no seran segures i ho assumim. I el culpable que no ho siguin té nom i cognoms: Departament d'Educació i el conseller que hi ha al seu capdavant, Josep Bargalló.

Calen diners, més diners? I és clar que en calen, com a mínim el 6% del pressupost de la Generalitat, tal com va aprovar el Parlament. Però només hi destinen al voltant del 3% i aquest és el principal problema que cal solucionar: la manca de diners destinats a educació que, en situacions com l'actual, ens situa en una precarietat absoluta, el que fa que les veus més desinhibides entre els que manen s'atreveixen a dir clarament que, per ells, l'escola, en plena era neoliberal de turbocapitalisme, és només un pàrquing. Estan equivocats.

Avui comencem el curs amb alegria, ganes i expectació. Ho hem fet tan bé com hem pogut, amb el que tenim, que és poc i insuficient, però no deixarem de ser al lloc on sempre hem estat, a escoles, instituts, universitats, llars d'infants... per construir entre tots i totes, malgrat els que manen, un món no subjecte a les diferències de classe ni de gènere ni de territori i que més enllà de negar-les, treballa per fer-les desaparèixer. Sí, també i sobretot, des de l'escola. Una cosa és clara: les docents estem preparades, el sistema educatiu no.

Com diu Marina Garcés «l'educació sempre torna a començar, però el món sempre continua allà on

era.» I és que davant d'un futur incert que no tenim gaires possibilitats de transformar, l'educació es torna encara més essencial. Per això, cal tornar a les aules amb condicions, amb recursos, amb coordinació, indicacions i fermesa. Que això no va d'aparcaments: això va d'aprenentatges i d'omplir la vida de vida.

Que tinguem un bon curs 2020-2021 i recordeu que som aquí per créixer i aprendre, per ser-ho totes i tots i per construir el que ha de venir d'una forma realment global i inclusiva.